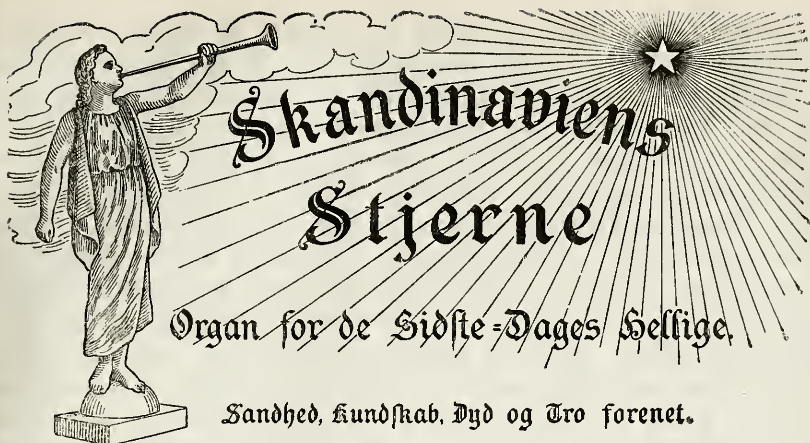

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 8	15. April 1915	64. Aargang

Det sande Evangeliums Principer blive efterhaanden mere og mere anerkjendte af forskjellige Kirkesamfund.

Tale, holdt i Assembly Hall Søndag den 31. Jauuar 1915
af Apostel Georg Albert Smith.

Vi ere blevne belærte og opbyggede denne Eftermiddag af den foregaaende Taler, og mange Tanker ere uden Tvivl komne til os alle ved at overveje hans Bemærkninger. Lad os bevare dem i vort Sind, naar vi gaa hjem herfra, saa at de kunne blive til Velsignelse for os. Det Spørgsmaal er meget ofte gjort: Hvad er Forskjellen paa „Mormonisme" og Menneskenes Trosbekjendelser i Almindelighed? Jeg formoder, at Svaret, vi ville give, er dette, at „Mormonisme" er det rene Kristi Evangelium, og at de øvrige kristne Trosbekjendelser og Lærdomme, for saa vidt de ere i Overensstemmelse med Evangeliets Lære, kun ere Dele deraf, der ere løsrevne fra Evangeliets frelsende System. Jeg tror, at alle Kirker i Verden lære flere Sandheder; ellers vilde de overhovedet ikke være i Stand til at existere. Det ser uden Tvivl underligt ud for mange Folk, som have været Medlemmer af andre Kirker og kun kjende lidt til Kristi Evangelium, som vi forkynde det, at vi staa frem og sige, at vor Religion er den vigtigste af alle. Det gjør kun lidt Forskjel, hvad vi tænke, eller hvad Andre tænke, for saa vidt vi ikke komme til Erkjendelse af, hvad der er Sandhed. Det er Sandheden, som vejer i Vægtskaalen, og den foregaaende Taler har paa en meget ligefrem Maade klarlig belyst, at der er visse Grundprinciper, som vi maa leve i Harmoni med for at kunne opnaa Frelse og evig

Ophøjelse i Guds Rige. Det glæder os at erfare, at mange af de mere fremskredne Mænd i andre Samfund, nagtet de ikke ville anerkjende „Mormonismen" som Kristi Evangelium, dog lidt efter lidt antage flere af vore Trosprinciper som Lærdomspunkter i deres Trosbekjendelser, hvorved Menneskenes Øjne blive aabnede for det større Lys. Hvis vi havde Tid til nærmere at betragte denne Sag, vilde vi finde, at Verdens forskjellige Kirkesamfund have indført mange Lærdomme i deres Religions-Dogmatik og Trosbekjendelser i den senere Tid, som først bleve lærte af de sidste Dages Evangelie-Husholdnings store Profet, Joseph Smith, og som den Gang, da de fremholdtes, latterliggjordes af indbildske Skriftkloge. Nogle af disse Evangeliesandheder forstodes i tidligere Dage, men bleve forglemte, indtil Joseph Smith atter forkyndte dem, og i Dag ere nogle af disse Lærdomme anerkjendte af den videnskabelige Verden som overensstemmende med de nyeste videnskabelige Theorier og betragtede som fundamentale Samfundsprinciper. En oplyst Mand sagde til mig i New-York for en halvanden Aars Tid siden: „Hr. Smith! I „Mormoner" have, hvad Verden mangler og ser sig omkring efter. Hvis Eders Lærdomme ikke vare stemplede som „Mormonisme", vilde de blive antagne af Tusinder. Jeg veed ikke, om de ere specielt „guddommelige", men jeg har sammenlignet dem med mine Venners og Medforbundnes Anskuelser og de forskjellige Kirkesamfunds Trosbekjendelser, som jeg staar i Forbindelse med, og jeg har i min Stilling staaet i Forbindelse med henved 12 forskjellige Kirkesamfund. Jeg finder, at I tro og praktisere enhver smuk Ting, som de andre have. I have Alt, hvad der er godt og smukt i Socialisme, og ved Siden deraf tro I paa mange andre udmærkede Sandheder, som ingen af de andre Kirkesamfund omtale; uden at betænke mig siger jeg, at „Mormonisme" indeholder den største og dybeste Filosofi, som Verden nogensinde har kjendt." Han betegnede ikke „Mormonismen" som den bedste „Religion", men som det bedste filosofiske System, fordi den menneskelige Familie efter hans Mening kunde opnaa flere almen-menneskelige Fordele i dette Liv ved at antage og praktisere de specielle Principer i „Mormonismen", som han tog Sigte paa, end ved at følge Levereglerne i nogetsomhelst andet Samfund, han var bekjendt med.

Vor Ven sagde nøjagtig Sandheden: „Mormonisme" er ikke alene det dybeste filosofiske System, men det er „Sandheden" selv, hvad alle Livets dybe Tilværelses- og Udviklingsprinciper angaa. Der kan ikke findes noget bedre. Vi tale ikke „pralende", naar vi udtale os saaledes, men vi sige Sandheden i al Ydmyghed. Jeg ønsker ikke, at mine Brødre og Søstre i andre Trossamfund skulle føle, at det er min Mening, at vi staa over dem, fordi vi kjende Sandheden; thi netop dette bevirker, at jeg føler mig ydmyg, og Alle have jo det samme Privilegium som vi. Men jeg er taknemlig til min himmelske Fader, at det er saa for-

staaeligt for mig, at vi have Sandheden. O, hvor jeg ønsker, at vi kunde gjøre Evangeliets frelsende Principer forstaaelige for dem, som ikke kjende dem. Hvad Verden behøver i Dag er netop „Mormonismen" eller Kristi sande Evangelium, thi sammes Lærdomme og Principer løse alle de vigtige Spørgsmaal, som Menneskeheden er stillet overfor i vore Dage. „Mormonisme" vilde gjøre det klart forstaaeligt for alle Folk, at Krig er unødvendig og aldrig kan bringe noget Godt, men kun Ødelæggelse. „Mormonisme" vilde løse „Racespørgsmaalet" i De forenede Stater, og den vilde, hvis dens Principer havde været antagne af Staternes Befolkning, have løst dette Spørgsmaal for længe siden. Men jeg siger, jeg er taknemlig, at Evangeliets Sandheder lidt efter lidt blive kjendte blandt vore Medmennesker. Da Joseph Smith fremstod og sagde, at han havde set Gud Ansigt til Ansigt, og at Faderen og Sønnen havde talt til ham, blev der gjort Nar ad ham, ja, han blev i Virkeligheden hadet; thi de, der stode som Religionslærere blandt Folket, der levede i Omegnen, hvor Joseph Smith og hans Forældre boede, troede, at han var en Bedrager; men han kjendte Sandheden, og han vedblev at belære Menneskene om den, og lidt efter lidt ere de Lærdomme, som bleve givne ham ved Aabenbaring og Inspiration fra Gud, blevne udbredte blandt Menneskene. I Joseph Smiths Dage mente man, at Himmelen var forseglet og var ligesom Messing over vore Hoveder, uigjennemtrængelig, og at Gud ikke længere aabenbarede sin Villie til Menneskenes Børn; men Drengen Joseph, som endnu ikke var 15 Aar gammel, bar sit Vidnesbyrd til sine Bekjendte og sine Venner; han overbeviste sin Fader og sin Moder om Sandheden af sit Udsagn, og ligeledes sine Onkler og Tanter, der vare ældre end han; og een efter een kom de alle, med Undtagelse af een af dem, ind i den Kirke, som senere blev organiseret ved ham (nemlig den 6. April 1830). Hvorfor gjorde de det? Fordi de rettede sig efter vor himmelske Faders Fordringer. Det var ikke alene, fordi Slægtningen Joseph Smith forkyndte disse Lærdomme, at de sluttede sig til Kirken, men de undersøgte først Principerne for sig selv. De maalte dem med „Vinkel og Kompas", som der er bleven sagt. De bad til Herren med Hensyn til at give dem Kundskab angaaende disse Lærdommes Sandhed og give dem et Vidnesbyrd i deres Hjerter fra ham om, at de vare sande; og efter at Herren havde tilkjendegivet dette for dem, vidste de lige saa vel som Joseph Smith, at han forkyndte Sandheden og fremsatte Saliggjørelsens Principer for dem. Og det er, hvad der er det yndige ved det, Brødre og Søstre: I behøve ikke udelukkende at stole hverken paa Kirkens Præsidents eller paa de tolv Apostlers Udtalelser om, at dette Værk er af Gud. Hvis I have rettet Eder efter Mesterens, Jesu Kristi, Anvisninger, vide I for Eder selv, hvad der er Sandhed; og saa længe Guds Aand brænder i Eders Bryst, saa vide I dog, om end I ere

afsondrede fra Verden og leve paa en afsidesliggende Ø, hvor intet Menneske kan være Eder til Selskab, ved denne Aands stille Hvisken til Eder, at Evangeliet er Sandhed, at Gud lever, og at han hører og besvarer vore Bønner. I vide, at I ikke have taget fejl med Hensyn hertil, thi Eders Sind og Hjerte er i Harmoni med vor himmelske Fader. De andre Kirker begynde at antage nogle af vore Troslærdomme. Jeg har i min Lomme et Avisudklip, som jeg tog for ikke længe siden fra »The Outlook« for den 8. November 1913. Artiklens Indhold belyser, skjøndt indirekte, hvorledes gradvis Troen paa de Principer, der ere indeholdte i Aabenbaringerne, som ere givne til Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og som adskille os fra alle andre Kirkesamfund, hvorledes efterhaanden disse Lærdomme blive antagne som sande religiøse og samfundsudviklende Principer af forskjellige mere fremskredne Samfund. Vi Sidste-Dages Hellige tro, at Gud aabenbarer sin hellige Villie til Menneskene i vor Tid. Vi tro, at han inspirerer mange i vor Tid, ligesom vi læse, at han gjorde det i Oldtiden; og Andre begynde at tro det.

Lad mig læse Kongregationalisternes erklærede Troslære for Eder. I 1910 blev en Komite udnævnt af dette Kirkesamfunds Bestyrelsesraad i Boston til at nedskrive en Troserklæring for dette Samfund i Amerika. Komiteen blev færdig med Affattelsen af Dokumentet i Oktober 1913; det havde altsaa taget cirka tre Aar at formulere det. Jeg vil gjøre korte Bemærkninger med Hensyn til disse Trosartikler, hvis Herren vil velsigne mig, saa jeg kan tydeliggjøre Sagen; og jeg vil bede Eder at lægge Mærke til Trosartiklernes Indhold og se, om disse Trosbekjendelses-Artikler ikke lyde lidt bekjendte for Eder. Hvis jeg ikke havde fortalt Eder, at det var Kongregationalisternes fornylig formulerede Trosartikler, vilde I vistnok tænke, at de vare tagne fra vore Trosartikler.

„Vi tro paa Gud, Faderen, uendelig viis, god og kjærlig, og paa Jesus Kristus, hans Søn, vor Herre og Frelser, som for os og vor Frelse levede og døde, og opstod igjen og lever for evigt, og i den Helligaand, som tager af, hvad der hører Kristus til, og aabenbarer til os, fornyende, trøstende og inspirerende Menneskenes Sjæle.“ Disse Erklæringer lyde ikke, som om Himmelen er forseglet, hvad der lærtes før 1830; de gaa ikke i Retning af, at Menneskene ere afskaarne fra Gud og afhængige af det skrevne Ord alene.

Dernæst: „Vi ere forenede i at stræbe at kjende Guds Villie, som lært i den hellige Skrift, og i vor Hensigt at vandre paa Herrens Veje, som vi ere bekjendte med eller ville blive gjorte bekjendte med.“ Jeg ønsker at henlede Eders Opmærksomhed paa disse Sætninger. De indeholde „Nutidsaabenbaringer“, om jeg læser rigtig.

Fremdeles: „Vi lære, at det er Kristi Kirkes Mission at forkynde

Evangeliet til hele Menneskeslægten, formanende dem til at dyrke den ene sande Gud og arbejde for Kundskabsudbredelsen, for Forfremmelsen af Retfærdighed, Fredens Triumf og Virkeliggjørelsen af et Broderforbund mellem Menneskene."

Læg Mærke til Trosartiklernes sidste Paragraf, som jeg nu vil anføre:

„Idet vi som vore Fædre stole paa, at den Helligaand vedblivende vil lede os ind i al Sandhed, arbejde og bede vi for Verdens Omdannelse og Fornyelse til at blive Guds Rige; og vi se hen med Tro til Retfærdighedens Sejr, og søge evigt Liv og Ære."

Disse Udtalelser ere god „Mormonisme". Ere de ikke? Og ganske forskjellig fra Verdens Tro, da Joseph Smith først erklærede, at han havde hørt Guds Røst. Lad mig nu citere en Udtalelse fra en af Nationens og Kongregationalist-Samfundets bekjendte Mænd. En Person spurgte Dr. Lyman Abbott, hvad han troede med Hensyn til Gud. Før jeg nu citerer de Ord, som jeg ønsker at henlede Eders Opmærksomhed paa, vil jeg bede Eder erindre, at i Aaret 1830, da Folket i De forenede Stater og i Verden i Almindelighed troede paa en Gud „uden Legeme, Dele eller almindelige Sindsfølelser (Sindsbevægelser)", troede de paa en aandelig Universalkraft og Indflydelse, der ikke kunde defineres, og ikke paa en legemlig Gud. De havde forglemt, at Jesus Kristus, da han udførte sin Frelsermission paa Jorden, netop havde aabenbaret Gud i Kjødet, og de tilbade og dyrkede en Gud, som de ikke kjendte. Det var Joseph Smith, som tilkjendegav og forklarede, at Gud var en legemlig Personlighed og kunde betegnes som en fuldkommen Mand. (Jesus Kristus blev fuldkommengjort i Kjødet, da han paatog sig et Legeme, blev udviklet i dette Legeme og tilsidst opstod fra Graven med et uendelig fuldkomment, herliggjort Legeme. Oversætterens Anm.) Det var Joseph Smith, som lærte, at som Mennesket er, var Gud en Gang, og at, hvad Gud er, kan Mennesket opnaa at blive. Hans Navn blev ringeagtet, og han blev betragtet som ond og kjættersk, fordi han trods al Modsigelse og Modstand lærte dette. Han sagde, at han turde ikke lære noget andet; thi „han vidste, at Herren vidste, at han vidste det"; at Gud levede, og at Jesus var Kristus, den levende Guds Søn; at Jesus var i Guds Lignelse; at han havde set baade Faderen og Sønnen, og at de vare herliggjorte Personer. — Nu i Aaret 1914 kommer en berømt Forfatter, som i aarevis var Præst ved en af de store Kirker i De forenede Stater, og besvarer Spørgsmaalet: „Hvad tror Du, Gud er, eller Jesus Kristus?" saaledes:

„Jeg kan udtrykke for Dig min Tro paa Gud i en kort Sætning. Jeg betvivler, at jeg, hvis jeg vilde skrive en længere Artikel om Emnet, kunde gjøre det mere forklarende. Jeg tror, at Gud er en Person, med hvem jeg kan tale, ligesom jeg kan tale med

mine Venner, eller ligesom jeg vilde kunne have talt med Jesus af Nasareth, hvis jeg havde levet i Palæstina for 1900 Aar siden."

Disse Ord lyde som god „Mormonisme". Denne Lærdom lyder meget bekjendt for Eder, som ere Medlemmer af hans gjenoprettede Kirke, og som have bedt til en slig Gud og faaet Eders Bønner besvarede. Saadanne Udtalelser af højt oplyste Personer udenfor Kirkens Fold tilbagetrænge den Følelse hos os, at Verden, selv de oplyste blandt Menneskene, ikke ville have nogetsomhelst at gjøre med Evangeliet, vi prædike. Det er velgjørende at høre eller læse slige Udtalelser fra en lærd Mand som Dr. Abbott; at høre ham forkynde, at han tror, at Gud er en personlig Gud i Ordets ligefremme Betydning, hvad Joseph Smith forkyndte for Verden i sine Ungdomsdage. „Mormonisme" eller Kristi sande Lære spredes saaledes efterhaanden ud blandt Menneskene. Det er i Virkeligheden kun et Tidsspørgsmaal, naar Alle ville blive bekjendte med Kristi sande Evangelium. Dette er vor Faders Gjerning. Hans Hensigter ere fra Tid til anden at bringe sine herlige Sandheder til hans Børn paa Jorden. Som Følge af Menneskeslægtens Syndefuldhed bliver Menneskets Sind formørket; men naar det har været nødvendigt for Herren at oprejse en Profet til paany at forkynde hans dyrebare, frelsende Sandheder til Menneskenes Børn, saa har han gjort dette, og i vore Dage har Faderen ved sin Søn gjengivet Evangeliet til Menneskene paa Jorden.

De fleste Kirkesamfund tro ikke længere, at det lille Barn, som dør uden at være døbt, bliver evig fordømt. Vi Sidste-Dages Hellige tro, at smaa Børn ere forløste formedelst Kristi Forsoning. Man tror som Regel ikke mere, at Helvede er en Sø af Ild og Svovl; og vi tro, at det eneste Helvede, som Menneskene nogensinde ville komme til at kjende, er Kundskaben om ikke at have benyttet en god Lejlighed til Fremgang og drage sig de herlige Sandheder til Fordel, som Gud har aabenbaret til Menneskenes Børn. Vi tro ikke, at vi, naar vi dø og forlade denne Verden, skulle tabe vor personlige Særegenhed og Kjøn; thi „Mormonismen" har paany bragt til Verden Kundskaben om, at Mænd og Kvinder, forenede i Ægteskabets hellige Baand ved Guds Aands Ledelse og hans Kirkes Autoritet, ville forblive Mænd og Hustruer ikke alene i dette korte Jordeliv, men i al Evighed, og ville, naar de gaa paa den anden Side af Sløret, gjøre Krav paa Børnene, som de have haft i dette Ægteskab. „Mormonisme" bryder ikke Familiebaandet, som mange Folk have troet, men lige modsat knytter Evangeliet, vi have annammet, Familiebaandet uopløselig sammen og fremsætter for Menneskene paa Jorden den uendelig herlige Sandhed, at Herren agter at forene sine gode og lydige Børn, som leve paa Jorden, i Familielivets Baand; at han vil forene Fader og Moder, Forældre og Børn i det hellige Ægteskabs og

Familielivets Baand paa hin Side. Dette er en dyb Evangelie-Sandhed, som Menneskene ikke have været bekjendte med, siden Præstedømmet og Evangeliets Gaver i tidligere Dage bleve borttagne fra Jorden. Men de Hellige skulle nyde det Privilegium at forenes i Familielivets Baand i de evige Verdener og fortsætte det gode Arbejde og Fremskridtsudviklingen, der har været begyndt her, idet Individerne glædes ved det mere fuldkomne Kjendskab til Sandheden, som vi ville faa der paa Grund af den Undervisning, vi modtage, maaske af vor himmelske Fader selv. Her modtage vi Belæring angaaende Evangeliets Principer og Guds Riges Anliggender ved inspirerede Mænd, som han har sat iblandt os til at opmuntre os paa vor Vandring ad Sandhedens og Retfærdighedens snævre Bane. Ligesom den foregaaende Taler, der talte til Eder denne Eftermiddag, vil jeg bevidne for Eder, at jeg veed, at dette er vor Faders Værk. Min Aand og hele Konstitution er gjennemtrængt af Lyset her ovenfra, saa jeg veed med absolut Vished, at Gud lever, at Jesus i Sandhed er hans Søn, og at gjennem ham, og ham alene, kunne vi haabe at blive frelste og ophøjede i vor himmelske Faders celestiale Rige. Jeg bevidner ogsaa, at Joseph Smith var Guds Profet. De Sandheder, som han lærte Verden, ere beregnede paa at forbedre og gavne Menneskene. Joseph Smith var en af Guds ædle Sønner. Han blev udvalgt af Faderen til at blive en Profet for Menneskeslægterne i de sidste Dage og formedelst Præstedømmets Autoritet, som blev givet ham, delagtiggjøre de Lydige i Kristi vor Frelsers Evangeliums Velsignelser. Disse Ting ere alle meget forstaaelige for mig. Jeg fryder mig ved Overbevisningen, jeg har i min Sjæl, om disse Principers Sandhed og saliggjørende Kraft. Herren har givet mig denne inderlige Overbevisning om Evangeliets herlige Sandheder, og jeg bærer mit Vidnesbyrd til Alle om disse Principers Sandhed i Jesu Kristi Navn. Amen!

Tankesprog.

„Naar vi for hver Dag, som gaar, holde Herrens Befalinger og søge at blive „fuldkomne, lig Gud, vor himmelske Fader er fuldkommen", da blive vi fulde af Mildhed, Langmodighed og Kjærlighed overfor vore Medmennesker, og vi voxe og skride fremad med Hensyn til Alt, som gjør os ædlere og mere lig Gud, og derved vinde vi ogsaa deres Kjærlighed og Tillid, som vi bevæge os iblandt. Det er ved at udføre de simple, ligefremme Hverdagspligter, som paahvile os, at vi voxe i aandelig Styrke." Heber J. Grant.

— Der er ikke en Sandhed paa Jorden eller i Himlen, som ikke er indesluttet i „Mormonismen". Brigham Young.

Torsdag den 15. April 1915.

Krigen i Evangeliets Belysning.

Har Herren anordnet Krig? Visselig ikke! Men mange Mennesker leve saa ugudeligt, at det ofte fører til Krig mellem Folkefærd indbyrdes og endnu oftere til Krig mellem Nationer. Men det er en afgjort Sag, at det er Menneskehedens fælles Fjende, Djævelen, som opægger Menneskene til at stride mod hinanden og benytte de mest ødelæggende Krigsvaaben, som den menneskelige Opfinderkunst kan frembringe. Det er i Sandhed næsten umuligt at forstaa, at Djævelen, Guds og Menneskenes Fjende, har haft saa stor Indflydelse paa Begivenhedernes Gang i Verden, som han har, lige siden Syndefaldets Dage; Millioner af Mennesker ere jo blevne forførte af ham, og han har indpodet i Menneskenes Hjerter, at de skulle hade hinanden, ofte paa Grund af i Virkeligheden ubetydelige Forseelser, som det ene Menneske kan have begaaet overfor det andet eller den ene Nation overfor den anden. Vi kjende saaledes fra Verdenshistorien af mangfoldige Tilfælde, hvor store og grusomme Krige ere udbrudte mellem Nationer som Følge af, at gjensidige Smaafornærmelser ere sete i stærke Forstørrelsesglas, og hvor Folkene, inspirerede til Had mod hinanden af Djævelen, ikke have været villige til at tilgive hinanden; thi den Ondes Motto er og har altid været: Ingen Tilgivelse! Og Menneskehedens Erkefjende, „Løgnens Fader", har, naar han derved bedre kunde fremme sine onde Hensigter og ødelæggende Virksomhed, udvidet Mottoet til: Retfærdigheden fordrer, at der ingen Pardon bliver givet. Dette lyder meget ærligt og helligt, men vi vide jo, at Djævelen kan vise sig i en Lysets Engels Skikkelse. Og hvad sker nu? Ja, dette kunne vi bedst se ved at betragte, hvorledes den nuværende frygtelige Krig udviklede sig mellem mægtige europæiske Nationer. „Fornærmelserne" maa „hævnes", skriges der op af ethver af disse Landes Folk — af de mange, som, hvorvel de maaske Tusinder af Gange have hørt deres Præster fremsige „Fadervor" og Bønnen: „Tilgiv os vor Skyld, som ogsaa vi forlade vore Skyldnere", dog ikke forstaa, at dette at „tilgive" er praktisk Samfundslære; som altsaa, med andre Ord, slet ikke tage Hensyn til Kristi Evangeliums Lærdomme.

Hvad fører „Hævnen" til, om den bliver iværksat? Den fører simpelthen til, at de spændte Følelser mellem Nationerne blive yderligere spændte, og at den almindelige Situation bliver forværret. Jo flere Mænd, der blive dræbte eller lemlæstede i Krigen, og jo mere Ødelæg

gelse af Ejendom og Kapital, der finder Sted, jo mere faar naturligvis Modpartiet at „hævne". Uagtet de oplyste Nationer vide dette, saa lader alligevel Majoriteten af Landenes Befolkning sem være lige og finder sig i at blive taget ved Næsen af et krigsgalt Mindretal, som raaber og skriger op om Fornærmelser mod Fædrelandet og paa hykkelsk Maade appellerer til Fædrelandskjærligheden og raaber op om at ofre „den sidste Blodsdraabe" paa Fædrelandets Alter (hvilket nærmest turde betegnes som en fysisk Umulighed). Samtidig beskylde disse Skraalhalse alle dem for feige, som ikke bifalde deres „Krigstale", og saaledes blive de hørte, ikke alene af Landets egne Børn, men gjennem ofte overdrevne telegrafiske Beretninger af Magthaverne i Nabonationen, som de ville bekrige; saa sker det ofte, at netop som Følge af alt dette sindssvage Krigsskraal griber Nabonationen først til Vaaben for ikke at blive „overrumplet", som det hedder; og saaledes blive baade store og smaa Nationer indviklede i Krig, uden at Befolkningens brede Lag har ønsket det. Saa meddele Bladene, at „Krig er erklæret". Det blodige Spil er nu gaaende, de dæmoniske Kræfter løsladte; og hvis ikke den almægtige Gud kom sine mere retfærdige Børn paa Jorden til Hjælp, vilde Krigsraseriet vare, indtil Alle vare udryddede og al Ejendom, som det var muligt at ruinere, ødelagt; ja, selve de evige Elementer vilde „Krigsherrerne" tilintetgjøre, hvis de kunde.

Enhver Krig har altid haft sit Forløb. Visse Ufredsaander have, i Virkeligheden af egenkjærlige Hensyn, smigret deres egen Nations Folk og f. Ex. fremholdt, som i den nuværende Krig, at deres eget Lands „høje Kultur ved enhver Lejlighed maatte lide skammelig Overlast" af Nabolandenes Folk, som siges at have krænket „den nationale Ære" i den Grad, at det blev nødvendigt at forsvare denne høje Kultur, da det vilde være „umandigt" ikke at gjøre det, og forsvare den „himmelgivne Arv!" Lignende højtravende Udtryk og skjønne Talemaader benyttes der af disse Fanatikere.

Vort kjære Fædreland lærte saa meget i 1864, at højtravende Talemaader, overspændte poetiske Udgydelser og krigsgal Snak forhaabentlig ikke let skal føre Landet ind i Krigshvirvlen; og heldigvis er Folket for Tiden repræsenteret af en Regjering, som virker med Kraft for at bevare Landets Neutralitet. Og den Almægtige kan beskytte det lille Danmark, hvis Folket vil lade ham gjøre det.

Det ene Folk burde altid have Respekt for det andet og huske, at et hvilket som helst civiliseret Folks Kultur — særlig i vore moderne, internationale Tider — i Virkeligheden er af samme høje Værd, og at de forskjellige Landes Sprog i Virkeligheden alle ere Kultursprog. Hvorfor skulde det tyske Sprog f. Ex. ikke være et lige saa fint Sprog som det franske, og hvorfor skulde det danske Sprog ikke lige saa meget være et Kultursprog som det tyske, franske eller engelske, skjøndt det kun

bliver talt af en 3 Millioner Mennesker? Den nuværende Krig beviser „Storhedsvanvidets“ frygtelige Følger; thi alle de stridende Nationer lide i Virkeligheden af Storhedsvanvid, og Opofrelsen af Millioner Menneskeliv spiller tilsyneladende kun en underordnet Rolle overfor den almindelige Opgave at „tugte“ og overvinde Fjenden. De politiske Ledere i de forskjellige krigsførende Lande synes at være blinde for, at det af forskjellige Aarsager næsten er en absolut Umulighed at komme til at beherske et stort og udstrakt Land; thi et Land kan maaske indtages, selv om det er et meget udstrakt Land, men hvor længe kan det holdes? Og ligeledes: Det bliver let nok for de sejrende Magter at foreskrive en Krigserstatning med tankesvimlende Summer; men kunne Pengene inddrives? Thi Kapitalerne ville rimeligvis i al Almindelighed faktisk være „udgivne“ ved Krigens Slutning og teknisk „bundne“ af de store Pengematadorer, saa at de ikke kunne røres.

Hvad kan der nu udledes af de forskjellige Kjendsgjerninger, der ere forbundne med Krigen?

For det første ses det, at saakaldte kristne Nationer lægge deres Planer uden at beregne, at den almægtige Gud kan gribe radikalt forstyrrende ind i „Krigsplanerne“ — en skjæbnesvanger Undladelse, som klart beviser, at den herskende Kristendom i Sandhed er af en meget overfladisk Natur.

For det andet beviser den Kjendsgjerning, at saakaldte „kristne“ Nationer (de krigende Folkefærd med Undtagelse af Tyrkerne ere, som bekjendt, „kristne“ Nationer) føre grusom Krig mod hinanden, en Krig, der paa forskjellig Vis er den værste endnu i Menneskehedens Historie — denne Kjendsgjerning beviser, at intet af disse Lande har antaget den sande Kristendom, og at Kristi sande Evangeliums Kraft ikke har gjennemtrængt de respektive Folkesamfund.

Tænk, „kristne“ Soldater i millionvis, der kunne saa Bevis fra deres respektive protestantiske og katholske Præster om, at de ere „døbte“ som Børn — til Samfund med Gud og Kristus — disse Soldater gaa imod hinanden og nedskyde hinanden som vilde Dyr, kommanderede dertil og opildnede dertil af ugudelige og fanatiske Magthavere, som ikke ville lytte til de undertrykte og lidende Folks Klageraab og ydmyge Anmodning om at slutte Fred — ofte politiske „Magthavere“ af „anden Klasse“, som selve de højeste Ledere af Hjertet kunde ønske ikke havde saa megen Indflydelse, men Politikere, som paa Grund af Folkenes Uforstand have faaet for megen Magt.

Vi sige til Folkene: Fortvivl ikke, thi Jesu Kristi sande Evangelium er gjengivet til Jorden i Overensstemmelse med Profetierne, og Frelserens sande Kirke er atter oprettet paa Jorden gjennem Herrens befuldmægtigede Profet og Apostel, Joseph Smith. Der findes atter

bemyndigede Apostler og et bemyndiget Præstedømme paa Jorden, og vi opfordre Alle til at undersøge, om vore Vidnesbyrd ere sande. Vi bevidne, at „Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige" er den eneste sande Kirke paa Jordens Overflade; vi formane Alle til at tro paa den almægtige Gud, paa hans Søn Jesus Kristus og paa den Helligaand og til at omvende sig fra al Slags Synd og Ugudelighed, og blive døbte af bemyndigede Præster med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse, og i Forbindelse med denne „Igjenfødelsens og Fornyelsens Bad" modtage den Helligaand ved Haandspaalæggelse af Kirkens Ældster og blive udrustede med Kraft fra det Høje til at stride „Troens gode Strid", fuldkomme Løbet og blive arveberettigede til evig Frelse og Ophøjelse i Guds, vor himmelske Faders Herlighedsrige i hans elskelige, enbaarne Søns, vor Frelser Jesu Kristi hellige Navn.

Niels F. Green.

Korrespondance.

Da vi vide, at det vil glæde „Stjernen"s mange Læsere at læse et Uddrag af et Rejsebrev fra Missionspræsident Hans J. Christiansen, hidsætte vi følgende:

Bergen, Norge, den 7. April 1915.

Ældste Niels F. Green.

Kjære Broder!

Disse Linier tilskrives Dem for at meddele, at jeg er i bedste Velgaaende her i det høje Nord. Min Rejse fra Kjøbenhavn til Kristiania var meget behagelig, da en Hilsen fra Vaarsolens Straaler ledsagede mig paa hele Rejsen; den 15 Timers Kjøretur var nok lidt trættende, men Tanken om mit Ærende til det norske Folk lettede Rejsen betydeligt. Jeg tilbragte Skjærtorsdag i Norges Hovedstad og overværede et stort Ungdomsmøde om Aftenen i den store, smukke Sal. Kl. 11,30 samme Aften forlod jeg Kristiania med den saa meget berømte Bergensbane, som fører op over de høje, norske, nu snebedækte Fjelde, og ankom til Bergen Fredag Middag Kl. 12. Siden min Ankomst have vi afholdt 7 vel besøgte Møder i denne romantiske By, som nu tæller omtrent 100,000 Indbyggere. Her findes en meget hjertelig Klynge af Søskende, men, som Tilfældet er paa andre Steder, er vor Saligheds Fjende i fuld Virksomhed her med at forstyrre den Fred, som vi anstrenge os for at bringe vore Søskende og Venner. I Aften afholdes en Børnefest, som jeg desværre ikke kan overvære til Ende, da Dampskibet „Nordlyset" afsejler Kl. 10, og Turen gaar da med dette paa det oprørte Hav langs Norges Kyst til Aalesund, hvor der afholdes Møde i Morgen

Aften, om Alt gaar vel, hvad jeg haaber. Mine Tanker dvæle stedse ved mine Medarbejdere og de Hellige i Kjøbenhavn, da jeg antager, at mange føle det Savn, som Præsident Kjærs Afrejse har efterladt. Det var mig en Glæde at erfare Menighedens Opmærksomhed mod ham ved at give Møde ved Skibet, som førte ham bort fra hans store Vennekreds og Mindernes rige Land. Jeg haaber, Søskende ikke føle sig nedslaaede i Sindet, men at de alle, unge som gamle, erindre vore fælles Valgsprog: „Frisk Mod, Søskende, fremad til Sejr!" samt „Enighed er Styrke!" Dette er en meget kort Prædiken, men Ordene ere rige paa Indhold og fremsætte dybe Livssandheder, som det vil blive til Velsignelse for os stedse at erindre. Mit Valgsprog: „Frisk Mod, Søskende, fremad til Sejr!" vil nu snart runge overalt i den skandinaviske Mission, saavel blandt Norges Fjelde og Fjorde som i Danmark med dets „Vang og Vænge" og dejlige Bøgeskove.

Hans J. Christiansen.

Umoraliteten blandt Menneskene.

Den frygtelige Umoralitet, som mere og mere gjør sig gjældende i Verden, og desværre ofte blandt Folkeklasser, som tidligere respekterede Moralens Love, har givet sig et uhyggeligt Udslag siden Krigens Begyndelse, idet der fra forskjellige Sider berettes om, at Kvinder ere blevne skjændede af fjendtlige Soldater. Særlig i de Egne, hvor tyske Hærstyrker have opholdt sig i længere Tid, har den franske Befolkning rettet saadanne Beskyldninger mod tyske Soldater. Et Pariserblad skriver angaaende de forførte Kvinder: „En Del af disse ulykkelige Ofre har nu efterhaanden faaet en grufuld Vished for, at Voldshandlingerne have medført Følger". Bladet meddeler, at der af Regjeringen vil „blive taget saadanne Forholdsregler, at ethvert Spor af Barnets Oprindelse udviskes, men at Moderen kan faa at vide, hvor Barnet befinder sig, hvis hun skulde ytre Ønske derom". Bladet skriver videre: „Navnlig i Lothringen har Voldshandlingerne været meget hyppige. Befolkningen lever i den Overbevisning, at Staten vil lade disse Børn dræbe, efterhaanden som de fødes, og i flere Landsbyer have vordende, skjændede Mødre underrettet Borgmesteren om, at hvis Regjeringen ikke selv gjør det, saa gjøre de det selv". Bladet tilføjer: „Hvilken fransk Domstol skulde vel kunne straffe dem for deres Forbrydelse?" Hvilken fræk Udtalelse! Ved slige Ytringer i Bladene opmuntres stakkels forførte Kvinder ligefrem indirekte til at begaa Handlinger, der ikke kunne betegnes som andet end Mord, og hvorved de ville nedkalde en fortørnet Guds frygtelige Straffe over sig. Slige Synder blive i Henhold til foreliggende Retsdokumenter endogsaa udøvede af mange Kvin-

der, som kalde sig selv „Kristne", skjøndt deres Handlinger ofte ere af en mere forbryderisk Natur end de modbydelige Synder, som bleve udøvede af Sodomas og Gomorras Befolkning, og disse Byers Skjæbne kjende vi: „Herren lod regne over Sodoma og over Gomorra Svovl og Ild". „Og han omstyrtede disse Stæder og den ganske Egn og alle Indbyggerne i Stæderne". „En Røg steg op fra Landet som en Røg af en Ovn". (Første Mosebog 19. Kap., 24., 25. og 28. V.) De Ugudelige i vore Dage kunne lige saa lidt undgaa at blive ramte af Herrens Straffedomme her og hisset som de Ugudelige i hine Dage. Det er grusuldt at tænke sig, at Mennesker, som tilhøre den hvide Race og ofte ere højlig oplyste, idet de i Barnedagene have gaaet i gode Skoler, kunne skeje ud saa frygteligt, som de gjøre, paa Umoralitetens slibrige Baner, ja endog begaa Mord for at „dække" over Synden, hvorved de bringe en frygtelig Straf over deres egne Hoveder.

Med Hensyn til de forførte Kvinder skriver det franske Blad: „Flere af de Ulykkelige have allerede begaaet Selvmord, medens andre kalde Lovgivningen til Hjælp og fordre lovbeskyttet Ret til at forlade deres Børn". Fremdeles: „Der foreligger nu Forslag til ved en ny Lovgivning at fritage dem for Opdragelsen af de Børn, som de, forinden de ere fødte, nære et brændende Had til". — Slige Udtalelser gjennem Pressen ere, som bemærket, ligefrem indirekte Opfordringer til saadanne forførte Kvinder om at føje Forbrydelse til Forbrydelse for derved at dække over deres Synder, og for at kunne gaa og gjælde for respektable Kvinder. Hvilket Hykleri! Hvilken Ugudelighed!

En Senator har i det franske Senat forelagt to Forslag. Det ene gaar ud paa, at Fosterfordrivelser ikke straffes paa det af Tyskerne besatte Territorium; det andet gaar ud paa, at „Taarn-Arrangementet" gjenindføres; dette bestaar i, at der i de forskjellige Byer anbringes et Skab, som drejer sig i en Mur; i dette kan en Moder lægge sit Barn, ringe paa en Klokke, se Skabet dreje sig og Barnet forsvinde, hvorefter Staten paatager sig det lille forladte Væsens Opdragelse.

Efter „Politiken".

Katholsk Overtroiskhed.

Kardinal Gaspani har udsendt følgende Dekret: Bevæget ved Ønsket om at styrke Bønnerne til den hellige Jomfru, til hvem Maaneden Maj er indviet, og Tilliden til, at der ved Fredsdronningen, Guds Moders Bistand snarest muligt kan naas en Ende paa den nuværende lidelsesfulde Krig, har Paven besluttet, at der over hele den katholske Verden ved Maj-Andagterne skal fremsiges en af Paven affattet Bøn om Fred. Paven har dertil knyttet en Aflad i 300 Dage, der kan er-

hverves, naar Bønnen fremsiges een Gang daglig, og en fuldstændig Aflad, der erhverves af enhver, der mindst 20 Gange overværer Fremsigelsen af den nævnte Bøn.

„Berl. Tidende".

Ved at læse dette „Hyrdebrev" rinde Jesu Ord os i Tanker, at mange tro, de blive bønhørte paa Grund af deres mange Ord. 300 Gange at fremsige den samme Pavebøn maa jo blive regnet som „mange Ord".

En af de store Fejl, som den katholske Kirke har begaaet, er den ligefrem afguderiske Tilbedelse af Jomfru Marie. Den katholske Helgendyrkelse var som bekjendt en af Anstødsstenene for Luther og de øvrige Reformatorer paa Reformationens Tid og burde være en stærk Anstødssten i vor endnu langt mere oplyste Tid.

Det siger sig selv, at Katholikernes Paakaldelse af Jomfru Marie og alle Helgener ikke i mindste Maade vil kunne standse Krigsbegivenhedernes Gang. De mange falske Ceremonier, som have været praktiserede i Aarhundreder af de gamle Kirkesamfund, bidroge mægtig til Krigens Udbrud, og Alverdens Katholikers Bønner til Jomfru Marie vil ikke kunne tilvejebringe Fred. Vi ere befalede at bede til Gud i Jesu Kristi Navn og ikke i noget andet; og om Menneskene ville tjene Herren og adlyde hans Bud, vil han bønhøre dem. Han har befalet Menneskene i vore Dage at adlyde det frelsende Evangeliums Principer, som de blive forklarede af hans udsendte Tjenere, Præstedømmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og kun derved kunne de undgaa at blive overvundne af det Onde.

Dødeligheden blandt Smaabørn.

Der er to Ting, som ere øjnefaldende ved Dødelighedsstatistiken angaaende Smaabørn, og det er, at en meget stor Procentdel af Børn under 1 Aar og ganske unge Børn dø som Følge af forbryderisk Forsømmelighed overfor dem. Men vi ville lade Tallene tale:

Ifølge Berlins Sundhedsstatistik, der er meget paalidelig, dør der gjennemsnitlig kun 52 Børn under 1 Aar blandt hver tusinde Børn i Byens bedste og sundeste Kvarterer, medens der i de fattigste Dele af Byen dø 420 af hver tusinde Børn. En stor amerikansk Forening til Forebyggelse af den store Dødelighed blandt Smaabørn har udgivet følgende Statistik, der kan betragtes som nogenlunde nøjagtig. Af hver tusinde Børn under 1 Aar dør der henholdsvis 326 i Chile, Sydamerika, 197 i Tyskland, 170 i Spanien, 165 i De forenede Stater, 140 i Kanada, 33 i Finland, 193 i Tasmania og Syd-Australien, 86 i Norge og 76 i Ny-Zeland.

»Liahona«s Redaktør bemærker med Hensyn til denne frygtelige Dødelighed mellem Smaabørn blandt andet:

„Dette er højst beklagelige Forhold, og hvem skal holdes ansvarlig derfor?"

Vor Kirkestatistik udviser, at kun 6 af hvert Tusinde Smaabørn under 1 Aar dø aarlig i de Familier, som tilhøre Kirken. Dette turde være det bedste Resultat, noget Samfund kan opvise, og formenes at være mindre end Trediedelen af Gjennemsnitsantallet af Dødsfald blandt Smaabørn i den Alder blandt civiliserede Nationer i det Hele taget.

Dødelighedsaarsagerne ere forskjellige. De mest fremherskende Grunde til den store Dødelighed ere: Kjønssygdomme og andre Sygdomme hos Forældrene, der blive nedarvede af Børnene, hvis Legemer ere saa svage fra Fødselen af, at de ikke kunne leve; almindelig Plejeforsømmelse; usunde Leveforhold; Drukkenskabslasten; udvist Brutalitet fra Forældrenes Side.

Hvis Verdens Befolkning vilde adlyde Kristi Evangeliums Principer, hvor store Fremskridt paa alle sociale Omraader vilde der da ikke snart vise sig, og Verden vilde om kort Tid præsentere sig som „gjenfødt" og fuld af Liv og Haab.

Dødsfald.

Br. Jacob Christensen afgik den 9. Marts ved Døden i sit Hjem i Mt. Pleasant efter flere Aars Svaghed. Afdøde blev født i Nørrejylland, Danmark, den 21. September 1827. Br. Christensen annammede Evangeliet i Januar 1853. Han kom til Utah i 1859. Den Hedengangne, som var tre Gange gift, var i mange Aar Raadgiver til Biskop Wm. S. Selly i Mt. Pleasant og var Præsident for Højpræsternes Kvorum i flere Aar.

— Erik Ludvicksen, en af Sanpete Amts Pionerer, afgik ved Døden den 11. Marts i sit Hjem i Sterling. Br. Ludvicksen blev født i Kjøbenhavn, Danmark, den 22. April 1824, blev Medlem af Kirken i 1851 og kom til Salt Lake City den 5. Oktober 1854 i Percy Olsens Kompagni, som gjorde Rejsen over Sletterne med Oxekjøretøj, hvorefter han bosatte sig i Manti, Sanpete County. Hans Hustru overlever ham.

— Søster Amanda Johanne Andrea Jørgensen, født den 5. Oktober 1886 i Holte, Søllerød, døde den 25. Marts 1915 paa Amtssygehuset i Næstved, hvor hun var bleven opereret. Hun blev gift den

5. November 1905 med Hans Torben Jørgensen og forenede sig med Kirken ved Daab sammen med sin Mand den 7. September 1912.

Søster Jørgensen var sin Mand, som er Politiassistent for Tybjerg Herred i Næstved, en trofast Støtte, og var en opofrende Moder for deres Børn, tre smaa Drenge.

Begravelsen foregik fra Amtssygehuset, hvor Politikorpset og et stort Antal af Familiens mange Venner var tilstede for at tilkjendegive deres Højagtelse for den afdøde ædle Søster og følge hendes blomstersmykkede Baare til Kirkegaarden, hvor Liget jordfæstedes efter den borgerlige Begravelseslov.

Retsvidne Andersen samt Ældste Joseph J. Kjær talte ved Graven, og Ældste Green indviede Graven og sluttede Begravelseshøjtidelighederne med Bøn.

— Br. Peter Nielsen døde i Brigham City den 16. Februar. Han var født den 24. April 1849 og kom til Utah med sine Forældre i 1856. Han var Fader til 14 Børn og havde i tidligere Aar udført meget praktisk Arbejde i Kirkens Tjeneste, blandt andet med at føre Emigranter over den amerikanske Ørken til Utah, før Banen blev anlagt.

Missionærernes Rapport for Marts 1915.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Peter M. Lundgreen	Aalborg	3	1554	8	430	40	24			
William Jensen	Aarhus	2			57	39	16			
Joseph J. Kjær	Kjøbenhavn	2	1070	20	30	36	50	1		
James F. Petersen	Bergen	2	1041	6	290	34	53	1	1	
Nephi L. Williams	Kristiania	2		54		24	89	2		
Alma M. Andreasen	Trondhjem	2		5	12	5	22	1		2
Totalsum for Missionen		13	3665	93	819	178	254	5	1	2

Indhold:

Udgivet og forlagt af H. J. Christiansen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen.)